

نکته روز

روایت ساسان مويدی، یکی از اولین عکاسانی که وارد سردشت شد

اندوه ماندگار

سازمانی مأموریتی به سرداشت رفته بودیم و شب به خوابگاه‌مان که در نزدیکی شهر بود برگشتم. فردای آن روز حدود بعد از ظهر با صدای آذیراز خواب پریدیم، همه به پشت بام رفتیم تا بینیم که کجا راه‌داده‌اند اما چیز خاصی مشخص نبود، برای همین به شهر رفتیم و بعد متوجه ندیدیم شیمیایی زده‌اند. با وجود این اتفاق خودمان را ماده کردیم و با دستمال‌های خیسی که مراحت داشتیم، مشغول سرزن و بررسی اطراف شدیم. هرجا که می‌رفتیم در ظاهر خبری نبود نمی‌دانستیم دقیقاً کجا زده‌اند. با پرس و جو متوجه شدیم در نزدیکی بازار اتفاقاتی افتاده، به جا که رسیدیم هیاوه‌اشتگی عجیبی بود. بیماران سرداشت مثل حلبه‌چه که در آن گازسیانور موادی وجود داشت که در جاقربانی می‌گرفتند نبود، به همین دلیل مردم ابتدا راه می‌رفتند و لام شدیدی نداشتند اما حدود یکی دو ساعت بعد، از پارمی آمدند. مسراع بیمارستان‌ها غقیم و عکاسی را ادامه دادیم. زمانی که قصد بازگشت داشتیم، گفتند قرار است نماینده سازمان ملل بیاید، برای همین ماندگار شدیم. آن زمان شرایط بیمارستان و در کل امکاناتی وجود داشت، خیلی بد بود؛ نه پزشک بود و نه دارو و نه رسیدگی‌های لازم برای آن جمعیت وجود نداشت. فردای آن روز نماینده سازمان ملل هم آمد. من همراه عکاس خیرگاری محمود ظهیرالدینی (و یک عکاس دیگر با آنها همراه شدیم) و به مناطق مختلف سر زدیم. ریکی از بخش‌ها اعلام کردند هنوز راکت‌هایی وجود دارد که عمل نکرده و هر لحظه ممکن است فعل شوند. با شنیدن این خبر به ماسک مجهز شدیم و به قسمت بالایی شهر فریم. در نهایت دیدیم یکی از راکت‌های اعمal نکرده و در حال نشستی دادن بود. ظهیرالدینی ماسکش را درآورد و من هم نتوانستم تحمل کنم که خیلی کرده‌باشدون هیچ ماسک و تجهیزاتی به کمک مددۀ اندوماین گونه‌گوشاهی استاده‌ایم، به همین دلیل ماسک را برداشتیم و مشغول عکاسی شدیم؛ چون با آن پوشش امکان فوکوس و ثبت تصاویر وجود نداشت. ما عکاسی می‌کردیم. هماینده سازمان ملل به این اقدام معترض شده بود، آنها واقعاً هنریشه‌های خوبی بودند و ظاهر خیلی متأثر می‌شدند، البته بخشی از آن حس خواه ناخواه حقیقت داشت. من زمان ارسعی می‌کردم به هیچ فکر نکنم و هیچ صحنه‌ای جلوی کارم رانمی‌گرفت. بعد از ثبت عکس‌هاییم به شدت ناراحت می‌شدم. من سه تا بچه داشتم و دیدن بچه‌هایی که در جنگ شسته می‌شدند به شدت اذیتیم می‌کرد. در آن روز ما به حدی شوکه بودیم که نمی‌دانستیم یا چه کنیم. برای همین تعداد عکس‌هایی که نمایانگر آن روز باشد هم چندان زیاد نبودند حدود ۱۰ عکس نهایی انتخاب شدند. ازین این کارها، همان صحنه‌ای که ظهیرالدینی ماسکش را درآورد یکی از بهترین صاویری است که آن را بست کرده‌ام. همان عکسی که عددی دوون ماسک مشغول خنثی کردن و فعالیت بوبدند نماینده سازمان ملل هم همراه گرانه‌ای بود. عکس‌ها و تصاویر یادی وجود دارد که خیلی از آنها در دنکا هستند و مدتی است ۴ در هر مجموعه‌ای که مثلاً از متنش می‌شود، پنج از آن عکس‌ها را هم می‌گذراند و کم این موضوع را در حال جافتادن است. این تصاویر باید نشان داده شوند، چون بخشی از زمانی را نشان دهدند که مردم این کشور برای دفاع از سرزمین‌شان، چه کشیده‌اند.

حاشیه خبر

اسباب فرهنگ

چرا سرمایه‌گذاری برای تولید اسباب بازی ایرانی مهم است؟

میان سال های ۱۳۸۳ تا ۱۳۸۷ ایران با وارد کردن ۱۱ درصد از کل واردات اسپاب بازی که شامل ۳۲۰ طبقه مختلف اسپاب بازی بوده در رتبه سوم از میان پنج واردکننده اسپاب بازی در جهان قرار داشته است! تولید داخلی اسپاب بازی به جز آورده های اقتصادی و سودآوری بالا، مزایایی مانند اشتغال زایی، انطباق محصول با وضعیت فرهنگی، معرفی شخصیت ها، قهرمانان و الگوهای داخلی (ملی و اسلامی)، جلوگیری از هجوم فرهنگ بیگانه و کاهش تبلیغ خشونت را داراست، همین هاست که بررسی وضعیت و جایگاه اسپاب بازی در تولید ملی و لزوم تعریف جایگاه آنها ضروری است. در سوی مقابل هم واردات اسپاب بازی خارجی، علاوه بر ارزبیری زیاد و از بین بردن فرصت اشتغال داخلی، که ناشی از تاثیرات اقتصادی آن است، آثار و مشکلات فرهنگی زیادی تیزی به دنبال دارد. اگرچه بسیاری به درستی باور دارند اسپاب بازی های خارجی راه را برای گوپیدگری گودکان از فرهنگ بیگانه باز کرده است اما نمنی توان ورود هر اسپاب بازی خارجی را به معنای تهاجم فرهنگی دانست و نباید اسپاب بازی های وارداتی که به افزایش توانمندی های ذهنی و مهارت های حرکتی گودکان کمک می کند مخالفت کرد و ممکن است توافقیت صنعت اسپاب بازی در داخل به عرضه برخی از اسپاب بازی های مفید خارجی نیز اقدام کرد.

دسته‌گا، تازه‌شازده!

چارلز آرتوور، فرزند ملکه انگلیس از عجیب‌ترین شخصیت‌های پادشاهی بریتانیاست؛ عجیب و پرحاشیه. بسیاری از این خشنودند که او با داشتن بیش از ۷۰ سال همچنان در حضت پادشاهی است چرا که باور دارند در صورت سلطنت او ایده‌های تندروانه بسیاری در بریتانیا اجرایی خواهد شد. زندگی شخصی او هم کم حاشیه نداشت و هنوز بعد از گذشت چندین سال از مرگ همسر سابقش یعنی دایانا، نتوانسته از زیر سایه سنگین این اتفاق بیرون بیاید اما حاشیه تازه، دریافت یک چمدان پراز پول از شیوخ عرب به نام کمک به خیریه است! همین دیروز، شاهزاده ولز، پس از گزارشی مبنی بر این که چمدانی حاوی یک میلیون پورو پول نقد از یک شیخ قطрی دریافت کرد، با پرسش‌هایی مواجه شده است.

ساندی تایمز نوشته است شاهزاده چارلز شخصاین چمدان را شیخ حمد بن جاسم بن جابرآل ثانی، سیاستمدار قطрی دریافت کرده است. این، یکی از سه محموله پول نقد و درمجموع سه میلیون یورویی بوده که شاهزاده چارلز شخصاً به نام کمک به خیریه دریافت کرده است. حالاً این روزنامه گزارش داده است شیخ حمد رمغیت دیگری یک میلیون یورو در کیف‌هایی بانشان «فورتونوم و میسون» به شاهزاده تحویل داده شخص نیست اوباین پول چه کرده است. گفته‌نی شود دنفر از مشاوران خاندان سلطنتی مجبور شدند پول هارا که ظاهرا اسکناس‌های ۵۰۰ یورویی بود، به صورت دستی بشمارند. به گفته‌این روزنامه، سپس بانک خصوصی کوتس، پول نقد را از اقامتگاه چارلز در لندن دریافت کرد... آیینه‌آیینه ادامه نداشت... رسانه کم‌بهای انتشار این داده را: «اگر داده قدرداده نباشد، همه داده هستند».

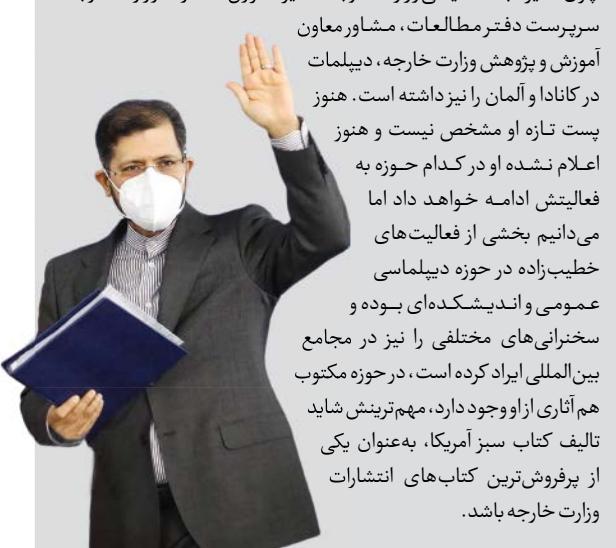

فایل

هرچند جنس بازی در تئاتر و سینما متفاوت است اما این باعث نشده که خوب های تئاتر در سینما بدرخشناد و البته خوب های سینمایی بتوانند روی صحنه تئاتر بازی در خود را اجرا کنند. در گذشته این موضوع مصداق های کمی داشت، یعنی هر که در سینما موفق بود عموماً در تئاتر هم می توانست بدرخشد اماده در زمانه کنونی که سینما از وجهه هنری اش به سمت صنعت و تکنولوژی رفته این که سینمای اگری بتواند روی صحنه تئاتر خوب باشد کمتر شده است. این قصه سوی دیگری هم دارد، این که عموماً تئاتری ها در سینما موفق بوده اند اما آنها که خاستگاه هنری شان سینما بوده کمتر و انتسبه اند در تئاتر موفق باشند. نمونه های بسیاری در ایران وجود داشته است.

نمونه های کوچ تئاتری هایه سینمای ایران بیشتر آن است که حتی فهرست شود اما کوچ سینماگران به تئاتر کم بوده و البته ناموفق. از میثرا حجار و محمد رضا فروتن بگیرید تا مهناز افشار و هانیه توسلی که همه آنها توانستند در تئاتر اجرای در خود ری داشته باشند. البته کمتر کسی از میان آنها بوده که به این موضوع اعتراف کرده باشد اما نمونه مشهور هالیوودی تازه این قصه نامش امیلیا کلارک است.

امیلیا کلارک را شاید در نام به ذهن مان نیاید اما به چهره ازاو بازی های بسیاری به خاطر داریم، مهم ترینش حضور در سریال «بازی تاج و تخت» که البته برای او شهرت زیادی هم به همراه داشت. حالا اولین بازی خود در صحنه تئاتر لندن را در «وست اند» بازی در نقش نینا در نمایش مرغ دریابی «انرآتون چخوتف تجریه می کند اما خیلی زود به این نتیجه رسیده که آدم تئاتر نیست. او گفته اولین بازی اش در تئاتر یک شکست فاجعه بار بوده و برای این نمایش آمادگی نداشتند است.

یادآور

همین چند روز پیش برد پیت، بازیگر سرشناس سینمادر گفت و گویی از اراده اش برای ترک سیگار گفته بود اماده حاشیه این اظهار نظر و درباره از دلیل این تصمیم او پرده از ابتلاء به یک بیماری نادر برد اشت. برد پیت گفته بود به این دلیل تصمیم به ترک سیگار گرفته که مدتی است که نمی تواند چهره های اطراف اینش را به خاطر یاورد! حالا مشخص شده او احتمالاً مبتلا به بیماری نادر «کوری چهره» یا «ادرآک پریشی» است؛ بیماری ای که به لطف ابتلای یک چهره سرشناس می تواند در سطح جامعه جهانی معروف درست تری آن صورت گیرد. تعریف تئوریک و ساده آن این است؛ «نوعی اختلال عصب شناختی که مشخصه آن ناتوانی در بازنگشتن چهره هاست. در مواد بسیار شدید آن ممکن است شخص توانایی بازنگشتن چهره خود را نداشته باشد». بحث درباره این عارضه از او ایل سال های ۲۰۰۰ در مقالات دانشگاهی آغاز شد. البته دانشمندان ازدهه ۱۹۴۰ می دانستند که آسیب مغزی می تواند ادرآک پریشی چهره ایجاد کند اما داده ها طول کشید تا در یابند عدمه ای از افراد با این عارضه به دنیا آمدند. افراد مبتلا به این عارضه ممکن است با افراد بسیاری در طول روز دیدار کنند و با وجودی که چهره آنها را تشخیص نمی دهند با گشاده رویی به صحبت با آنها ادامه می دهند. به این امید که در طول مکالمه شان به هویت آنها بپرسند. این عارضه از هر ۵ نفر یک نفر را مبتلا می کند. علل ایجاد کننده این عارضه پیچیده است اما دانشمندان می گویند به تشخیص دادن ریشه های آن نزدیکتر شده اند. برای بازنگشتن صورت لازم است نواحی متفاوتی از مغز همگام با یکدیگر کار کنند تا تشخیص دقیق چهره اینجام گیرد. اگر در این ارتباط بین این نواحی اشکالی وجود داشته باشد، تشخیص چهره دیگران دچار اشکال می شود. دانشمندان کشف کرده اند که کسب توانایی کامل تشخیص چهره دیگران تا هنگام رسیدن به نوجوانی طول می کشد و افرادی که این قابلیت در آنها به طور کامل رشد نکرده، ممکن است آگاهی کاملی نسبت به مشکل شان نداشته باشند.